

Κρήτ. Θ' ἀκροσταθῶ λιγάκι καὶ θὰ φύγω αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κάτεργα, νῆ σπαράξετε, καράβια, ἀκροσταθῆτε

(= μὴ) Κορσ.

Ἀκροσταθῆτε, παλληκάρια, | καλὸν ἀφέντη νὰ τιμήσωμε
αὐτόθ. Συνών. κορτοστέκω.

ἀκροσυγγενεύω ἀμάρτ. ἀκροσυγγενεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀκροσυγγενής.

Ἐχω μεμακρυσμένην συγγένειαν, εἶμαι ὀλίγον τι συγ-
γνής: Ἀκροσυγγενόμενε μὲ τὸ δεῖνα.

ἀκροσυγγενής ὁ, ἀμάρτ. ἀκροσυγγενής Κρήτ.
ἀκροσυγγενής Πελοπν. (Λακων.) Θηλ. ἀκροσυγγένισσα
Κονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 6.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὗς. συγγενής.

Ὁ διὰ μεμακρυσμένης συγγενείας συνδεόμενος, ὁ οὐχὶ
στενὸς συγγενής ἐνθ' ἄν.: Τῇ λέγανε Βαγγελιώ, ἦτο μάλιστα
κι ἀκροσυγγένισσά μας ἸΚονδυλάκ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀκροσυγ-
γενεύω.

ἀκροσυνεφέρνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. συνεφέρνω.

Ἐλαφρῶς συνέρχομαι εἰς ἑμαυτὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως,
τοῦ παθήματος κττ.

ἀκροτόπι τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 174 ΠΒλαστοῦ
Ἀργῶ 88.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀκρότοπος.

Μέρος ἀκρότατον, ἐσχατιὰ ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Θὰ σὲ φέρε' ἡ βαρκοῦλλα | 'ς τὸ ἐρημικὸ τ' ἀκροτόπι νὰ μάσης
τ' ἀκρογιαλιοῦ τὰ κοχύλια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀκρότοπος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὗς. τόπος.

Τὸ ἀκρότατον τμήμα ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶναι
ἀγονον ἐνθ' ἄν.: Δὲ βγῆκε καλὸ τὸ γέννημα, γιὰτὶ εἶναι
ἀκρότοπος Κορινθ.

ἀκρούλλα ἡ, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὗς. ἄκρα.

Μέρος ὀλίγον τι ἀπόμερον, ὀλίγον τι μακρὰν τῶν
συνήθων συγκεντρώσεων καὶ διὰ τοῦτο ἡσυχον: Κάθεται
τὸ παιδάκι 'ς τὴν ἀκρούλλα τοῦ τζακιοῦ Πελοπν. (Κορινθ.)
Ὁ γέρος ἔχει τὴν ἀκρούλλα του αὐτόθ. Ἐγὼ, παιδιά μου,
ἐγέρασα πγά, μὲ κουράζει τ' ἄλλογο, ἐγὼ τώρα θέλω τὴν
ἀκρούλλα μου, τὴν ἡσυχία μου καὶ τὸ σκάκι μου ΓΞενοπ.
Θέατρ. 1,113. Συνών. ἀκρίτσα 1.

ἀκρουμάζομαι πολλαχ. ἀκρομάζομαι Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀκρομάζομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀγκρομά-
ζομαι Κύθηρ. ἀγκρομάζομαι Πελοπν. (Οἶν.) ἀκρουμά-
ζομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀκρουμάζομαι Ἡπ. (Ἄρτ.)
Μακεδ. ἀγκρουμάζομαι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Κα-
λάβρυτ. Καλάμ. Λάστ.) ἀγκρουμάζομαι Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Καλάβρυτ.) ἀκουρμάζομαι Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ.
Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,67 ΧΧριστοβασ. Διαγων. 20
ἀκουρμάζομαι Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Θεσσ. (Καρδίτσ.) Μακεδ.
ἀγκουρμάζομαι Ζάκ. Πελοπν. (Ἀχαΐα) ἀκουρμάζομαι Ἡπ.
ἀγκουρμάζομαι Πελοπν. (Βυτίν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. ἀκρόμα δια τοῦ μεταβατικοῦ
ἀμαρτ. τύπ. ἀκρομάζομαι. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ
22 (1910) 227.

1) Τείνων τὸ οὖς ἀκούω μετὰ προσοχῆς, προσεκτικῶς
ἀκροῶμαι ἐνθ' ἄν.: Ἀγκρουμάστηκε κι ἄκουσε τοῖς δγὸ
γυναῖκες ποῦ μιλοῦσαν Καλάμ. Ἀγκρουμάσου νὰ ἰδῆς τί
λένε Καλάβρυτ. Σ' κώνουμι ν' ἀκουρμαστῶ καλὰ κι ἀκούου
'κεῖ σιμὰ νὰ βρονδοῦν βιουλιά κι δασύλια (ἐκ παραδ.) Καρδίτσ.
Σὲ λίγη ὥρα κατάλαβε ὅτι βρισκότανε μέσα 'ς τὸ λόγγο.
Ἔβαλε τ' ἀφτί του ν' ἀκουρμαστῇ τίποτε κυπροκούδονα,
ἀλλὰ τοῦ κάκου ΧΧριστοβασ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Τί στέκω κι ἀκρομάζομαι καὶ καίγεται ἡ καρδιά μου;
θὰ βάλω ἀπ' ἄγρια τὴ φωνή κι ἀπ' ἄγρια τὸ μοιρολόγι
νὰ τρέξ' ἡ πάνον γειτονιά, νὰ δρᾷμ' ἡ κάτου ρούγα
(μοιρολ.) Λακων.

Γιὰ ἀκουρμαστῆτε νὰ σᾶς πῶ καὶ νὰ σᾶς 'μολογήσω
τῆς Πάτρας τὸ πολὺ κακὸ νὰ σᾶς τὸ παραστήσω
Λευκ.

Ν' ἀκουρμαστῶ τὴν πέριδικα τὴν πιτροκαταροῦσα
Μακεδ.—Ποίημ.

Πέταξε, ἀνέβα 'ς τὰ βουνὰ ν' ἀκουρμαστῆς, ν' ἀκούσης,
νὰ ἰδῆς τὴ νεκρανάστασι, νὰ ζεσταθῇ ἡ καρδιά σου

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀκροάζομαι 1, ἀκροᾶ-
μαι 1, ἀκρουμαίνω 1, ἀκρών-νομαι 1, ἀφτιζά-
ζομαι. 2) Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ Πελοπν.
(Μάν.): Ἀκρομάζετον ἀπομέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο ν' ἀκούση
τί λέγαμε. Συνών. ἀκρουμαίνω 1 β, κρυφακούω.

ἀκρουμαίνω ἀμάρτ. ἀκουρμαίνω Ἡπ. (Τζουμέρκ.
κ. ἄ.) Μέσ. ἀκρουμαίνουμι Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἀκουρμαί-
νομαι Κεφαλλ. Λευκ. ἀκουρμαίνουμι Ἡπ. ἀσκρουμαί-
νομαι Παξ. ἀσκουρμαίνομαι Παξ. ἀκουρμαίνουμι Ἡπ.
Στερελλ. (Καρπεν.) ἀσκρουμαίνομαι Παξ.

Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἀκρουμαίνω ἐσχηματίσθη ὑποχωρη-
τικῶς ἐκ τοῦ ἀμαρτύρου μέσ. ἀκρουμαίνομαι, ὅπερ
κατὰ μεταπλασμόν ἐκ τοῦ ἀκρουμάζομαι, ὥς καὶ
ἀγγελοκρούω καὶ ἀγγελοσκιάζω ἐκ τοῦ ἀγγελο-
κρούομαι καὶ ἀγγελοσκιάζομαι. Πβ. ΓΧατζιδ.
ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 227.

1) Ἀκούω, ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς Ἡπ. (Ἰωάνν.
Τζουμέρκ.) Λευκ. Παξ. Στερελλ. (Καρπεν.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Νά ἡμου νὰ πετροπέριδικα 'ς τὰ πλάγια τοῦ Πετρίλου,
ν' ἀκούρμαινα τὸν πόλεμο, τὰ κλέφτικα ντουφέκια

Τζουμέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκρουμάζομαι 1. β)
Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Παξ. κ. ἄ.
Συνών. ἀκρουμάζομαι 2, κρυφακούω. 2) Πεί-
θομαι, ὑπακούω Κεφαλλ.: Δὲν ἀκουρμαίνεται τὸ παιδί.
Εἶσαι ἀσύσταγο παιδί, δὲν ἀκουρμαίνεσαι κἀνένανε! αὐτόθ.
Συνών. ἀκροάζομαι 2, ἀκρών-νομαι 2.

ἀκρούμασμα τό, ἀμάρτ. ἀκούρμασμα Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκρουμαίνω, παρ' ὃ καὶ ἀσκουρμαί-
νομαι.

1) Ἡ μετὰ προσοχῆς ἀκρόασις. 2) Τὸ νὰ ἀκούη τις
κρυφίως, τὸ ὠτακουστεῖν.

ἀκρούμαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκούρμαστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκρουμάζομαι τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα-
βόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.
Πβ. ἀ-στερητ. 2 α.

